

LÁSKY MÁMIVÁ, STESKY BLÁZNIVÁ - 3.

Neděle, 31. října 2010

První dopady rozchodu, které bylo třeba ebařit, se objevily velmi rychle. Máli jsme rodinnou firmu a vekeré úetnictví bylo pod správou Mileny. Neže by mi za posledních pár let neřikalo pár přátel, že to je blbost, ale ten, kolihle konec ani nenapadl, jsem byl bohužel právjá.

Nejdříve to začalo s klienty, které jsme měli po celé republice. "Dobrý den, máli bychom zájem o upgrade na tento rovolala jedna sympatická výrobkyně rohlíků, tuřim ze Zlína. "Paní Maxová, a volala jste na to číslo, kde se objednávají?" Někdy se totiž stalo, že volali klienti přímo mně, ale málokdy tihle stálí. "Volala, ale tam mi vaeré pěkla, že u nic takového nedělá." Ach jo... Āli nejen rozchod. Problém je v tom, že vekeré nástroje na sestavení upgrade, včetně dat klientů, zůstaly u ní. "Víte, jsem v takové situaci, právjá te... prostě to vypadá, že se budeme rozvádět a patrně mi bude chvíli trvat, než vám budu schopen ten upgrade sestavit. Máte zavolat za týden?" "Já vám rozumím, ale je to nepříjemná situace i pro mně, víte? Mám ve vaeré aplikaci sedm let vekeré data a neumím si moc představit, že bych měla začít znova někde jinde." (No - to já taky ne, ale co vám budu poví "Nechci vám nic nalhávat, paní Maxová, někdy se takové věci prostě stanou. Ale udělám maximum, abyste měla pátí týden verzi opravenou. O klienty, jako jste vy, bych se přivil nerad." "Víte co? Já to zkusím, ozvu se te za týden. A přiju vám hodně štěstí, ať se daří." Vzhledem k tomu, že jsem zároveň začal pracovat n lidmi, které jsem nikdy neviděl, na projektu, který neviděl jsem, vbec nikdo, nebylo to vbec jednoduché, začít dávat dohromady věci, které doteď fungovaly v podstatě samy. Veeré nástroje, které měly přivzetí objednávky, přes sestavení instalačních sad a fakturaci včetně odeslání ke klientovi, jsem musel napsat kompletně znova. Nebyla možnost ani používat odkazy a v podstatě chyběla i motivace. Díky těmhle klientům, a eré;anci dále, se to podařilo. Škoda, že jejich takových nebylo víc. Jeden z klientů, pro kterého jsme Āili poslední společnou zakázku, nás chtěl po oznámení o ukončení spolupráce začalovat a eré;est milionů cena za tyto neprodané instalace pro jejich klienty. Přijel za mnou jejich právník, se kterým jsme zkouřeli na rozumnou dohodu a formu předání. Bohužel, podvojně úetnictví jsem sám nebyl schopen dodat, takže přímo od jednání jsem zkouřel domluvit s Milenou alespoň základní předání. "Milenko, prosím tě, sedím tu s dr. Lahodou, projednáváme předání naeré;ich práci." Odpověděla hlasem, který jsem za celé ty roky neznal: "Má to nezajímá, vbec nic má nezajímá, rozumíš?" "Neblázni, staří přivil jen předávací záležitosti s jejich programátory, to sám nezvládnou." "Co po mně vlastně chce?" podle hlasu bych si tipl, že někam velice spěchá a jestli na co myslí, určitě to není to, jak z téhle eré;lamastyky ven. "Potřebuju, abys byla schopná do dvacátého doplnit sestavu k DPH a hlavně předat Jirsovi ty dvě nové sestavy. Pak by to mělo být vyřezáno jednou pro vždy." "Do dvacátého?? Z tvoje ultimáta?" Nikdy by mně nenapadlo, že místo foukání do rohu by mohla v kapele klidně jeet soprán. "Ježíš, neblázni, já ten termín nevymyslel!" Āíkám ti, že má to nezajímá!!! Nenechám se od tebe manipulovat!!! Tak tomu Āíkám manipulace. Zachrauju nás od prseru za eré;est milionů. Zkouřim najít alespoň nějaké Āeré;ení. Kam na tyhle výrazy chodí? Něco mi řiká, že její matka, skladnice manipulantka, se navzdory svým celožitním prohlášením o nevěřování se mezi nás, včetně eré;ovat začala. "Poslouchej, sedím tady s jejich právníkem a pokud ty uděláš jen toto, já dovyřim zbytek a bude po problémech." "Nebudu poslouchat!!! Mně to nezajímá!!! Zkouřim; má získat zpátky, ale to se ti nepodaří!" Kdybych měl jistotu tohle povídání se bude Āist výhradně po desáté hodině veeré;í, klidně bych pokračoval. Tu nemám, takže pokračovat bohužel nemůu a laskavě Ātenámy i laskaví Ātenámí nechť si pokračování dialogu domyslí. K problémům s začaly hrnout věci úední. Berák, VZP, pohledávky, platby... Tyhle přery opisovat by bylo sice na hodně dílů, ale kd z vás je aspoň v malém nezná. Já je te poznával hodně ve velkém. S Mykou jsme obličovali veeré;ehny tyhle instituce (sama se nabídla) a já byl rád. Bylo to nadeeré;chno vysvětlování a taky se sama po určité době začala chytat za hlavu, v jakém stavu to veeré;chno bylo. Mea culpa, mea maxima culpa - byly chvíle, kdy bych nejen ueré;krtil Milenu, ale nejvíc sám sebe. V začeré;upovacích lítkách na VZP jsme narazili na blondýnku vabně zachycenou - pásek od kabelky se jí nějakým záhadným způsobem zachytil kolem takové té dlouhé kliky a vypadalo to, že se z toho sama nevyplete. "Dovolíte?", nabídl jsem pomoc, což by ale opravdu lověk v mé situaci dlat neměl. Potvrdilo se - nejen, že jsem po prvním eré;chnutí natrhl zdobeně pouško kabelky, ale jeeré;ch;ťá navíc se mi podařilo vysypat z kabelky skoro veeré;e. Nejvíc má překvapilo poslední číslo asopisu S "Boha jeho, vy ste somár!!! ĀEo sa do toho pcháte, keď nevíte?" Dobře mi tak. Já byl fakt osel. Každý dobrý skutek je přece po zásluze potrestán. Dneska, milá Myko, u na daleré;ení problémů kaeré;lem. Zamířili jsme přímo do meké a ke zhutovanému duchu si nechali huntovat i tělo. Reminiscence Když jsem zač studovat na té eré;kole, kde jsme se seznámili, bavilo mě to. Každé pondělí v Praze, každé úterý v Plzni. K tomu těismný provoz, a já netuřil, že to je taková malá přivil na ten fořr, co si pak za pár let užiju ve své firmě dosyta. Bylo mi 25, doma už Ādili kluci dva a Milena toho měla hodně. Přesto byla usměvavá, spokojená a v naeré;em tehdeřim malém bytě sluníko svítilo skoro pořád. Jediný problém jsem byl já. Jak jsem zjistil za pár let, práce i eré;kola pro mně byly velmi dleřitě. Tehdy jsem si to přivil; neuvdomoval, ale díky tomu jsem začal s jednou spolustudentkou trávit víc času. Určitě víc, než bylo zdrávo. Začalo to nevěřivě, přes konzultace veeré;eré;í matematice ke spolupráci na rořníkové práci. A najednou jsem zjistil, že se těeré;im. N bych se netuřil domě, za Milenou, za klukama, ale taky jsem se tuřil, a Radaně přivilím k vlasům, kol se nakloní a zeptá: "Tohle bys měeré;il jak?" a už jsem tuřil, že tohle bude malér... některé věci se prostě peřinou akademicky vysvětlovat nedají. Skončil jsem (už druhou) eré;kolu ve Ātvrtém semestru. Radaně jsem nestáhám v práci, a že má to mrzí, nemělo smysl se přivilňovat, že jsem z ní vedle a že prchám - stejně to věděla. byla skvělá - nevím, jestli něco tuřila, ale k mému odchodu ze eré;ch;ly neřekla ani slovo, jen se vrátila z mateřské do práce. A já měl to, co jsem chtěl. Roman